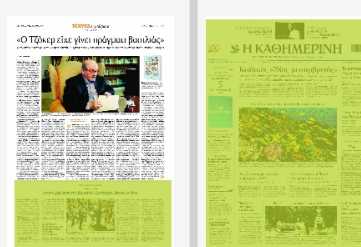

Ανιση εμφάνιση της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης

Πηγή:	ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ	Σελ.:	47	Ημερομηνία έκδοσης:	17-02-2019
Επιφάνεια:	459.49 cm ²	Αρθρογράφος:		Κυκλοφορία:	14860
Θέματα:	ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ				

ΚΡΙΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Του ΝΙΚΟΥ Α. ΔΟΝΤΑ

Ανιση εμφάνιση της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης

Στην Αθήνα βρέθηκε την 1η Φεβρουαρίου η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης για μία συναυλία στην αίθουσα «Φίλων της Μουσικής». Έκανε πολλαπλά θετική εντύπωση ότι επέλεξε να ξεκινήσει το πρόγραμμά της με ένα έργο του (Κύριου) ιδρυτή της Σόλωνα Μιχαηλίδη, τμώντας ταυτόχρονα τα 60 χρόνια από την ίδρυσή της (1959). Επέλεξε τη σύντομη «Αυγή στον Παρθενώνα», την πρώτη από τις δύο «Συμφωνικές εικόνες» που συνέθεσε ο Μιχαηλίδης το 1936. Εντονα επηρεασμένη από τους Γάλλους ιμπρεσιονιστές, αποδόθηκε με επιτυχία, καθώς η ορχήστρα υπό την αρχιμουσική και καλλιτεχνική της διευθύντρια Ζωή Τσόκανου κλιμάκωσε πειστικά τη μουσική, από τις χαμηλόφωνες πρώτες φράσεις έως την εκρηκτική κατάληξη.

Ακολούθησε το Κοντσέρτο για βιολί του Μπραμς με σολίστα

τον Ουκρανό Βαλέρι Σοκολόφ. Με ήχο ωραίο και εστιασμένο ο βιολονίστας ανταποκρίθηκε στις τεχνικές απαιτήσεις του έργου αλλά μάλλον μόνο κατά περίπτωση στις εκφραστικές. Η καλύτερή του στιγμή ήταν το δεύτερο μέρος, όπου απέδωσε με μουσικότητα και ευγένεια τον λυρισμό των μελωδικών φράσεων, τόνον αυτές που παραλαμβάνει από το όμιπο, όσο και

Με μία σύνθεση του ιδρυτή της Σόλωνα Μιχαηλίδη γιόρτασε η ορχήστρα τα 60 χρόνια της.

εκείνης που δεσπόζει στο δεύτερο τμήμα του ίδιου μέρους. Για το πρώτο και το τρίτο μέρος του

Η Ζωή Τσόκανου διευθύνει και ο Ουκρανός Βαλέρι Σοκολόφ ερμηνεύει το Κοντσέρτο για βιολί του Μπραμς.

Κοντσέρτου ο Σοκολόφ διέθετε την ορμή, τη δύναμη και τη δεξιοτεχνία, υπολείπονταν όμως εκ-

φραστικά, καθώς από μόνα τους τα στοιχεία αυτά λένε λίγα, εάν δεν δοθούν με τη φλόγα και το

πάθος που δικαιώνει την ύπαρξή τους. Από την πλευρά της η ορχήστρα φάνηκε αμέτοχη και άνιση: τα μεν έγχορδα παραμένουν σε υψηλό επίπεδο, τα δε πνευστά, κυρίως τα κόρνα, φάνηκε να έχουν αδυναμίες που περιορίζουν την ποιότητα του αποτελέσματος.

Τα ίδια στοιχεία προσδιόρισαν την ερμηνεία της «Παθητικής» Συμφωνίας του Τσαϊκόφσκι, η οποία ακολούθησε στο δεύτερο μέρος του προγράμματος. Πρόκειται για έργο το οποίο και' εξοχική προϋποθέτει να υπερβεί και να ανακαλύψει τα καταπιεσμένα και –για τον λόγο αυτό– έντονα έως ακραία συναισθήματα, που εξέφραζε σχεδόν ανεξαιρέτως στις τελευταίες συνθέσεις του ο Τσαϊκόφσκι. Στο πρώτο μέρος οι συνεχείς αλλαγές ταχυτήτων, διαθέσεων και τονικότη-

των, όπως επίσης η αναφορά του βασικού θέματος στην άρια του Ντον Ζοζέ από την «Κάρμεν» του Μπιζέ, δεν αφήνουν περιθώρια για αμφιβολία σχετικά με την ένταση και την ποιότητα των συναισθημάτων. Ομοια συμβαίνει με το φανερά τραυματικό βάλς που «κωλιανεί» (β' μέρος) και με το δραματικό τρίτο μέρος, που προετοιμάζει το τραγικό φινάλε. Ο Τσαϊκόφσκι δεν συνέθεσε «απόλυτη» μουσική, αλλά έμοιαζε απεγνωσμένα να θέλει να μοιραστεί με το ακροατήριό του όσα δεν μπορούσε να διατυπώσει με λόγια, όσα τον πίεζαν και τον οδηγούσαν στην αυτοκτονία εννέα μέρες μετά την προεμερία της Συμφωνίας, όσα ακόμα σήμερα δεν τολμούν να πουν με καθαρές κουβέντες στην πατρίδα του. Του οφείλουμε εμείς τουλάχιστον να τα εκφράσουμε με τον τρόπο που διαβάζουμε τα έργα του.